

„Se se! Det nye Herskab er nok arriveret!“

Den store, hvide Hovedbygning havde i de sidste Maaneder været et øde Hus. Om Dagen lød dog al Slags Haandværkerlarm ud derfra. Grosserer Søholm havde sat stor Kraft ind paa at bringe den forsømte Bedrift paa Fode. Ladebygningen havde faaet nyt Tag, Staldene en fuldtallig Besætning, og der var bleven talt meget om en vældig Motorplov, som daglig samlede mange nysgerrige Tilskuere.

„Kaffekongen er ankommen til Storeholt med hele sit Hof,“ fortalte han, da han kom hjem og fandt Meta alene i Dagligstuen ved sin Symaskine.

„Naa,“ svarede hun fraværende.

Doktoren tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

„Lille Mutter, hvordan gaar det saa?“

Fru Meta gik paa faldende Fod. Hun ventede sin Nedkomst en af Dagene og var i den Anledning hvileløst optaget af at beskikke sit Hus. Hun syntes stadig, at der var saa meget at ordne og aftale, før hun med god Samvittighed kunde overgive sig til Barseltidens Pleje. Hun, som ellers var saa fattet, følte sig denne Gang mere ængstet og ogsaa mere legemligt besværet end under noget tidligere Svangerskab. Hun tænkte paa, om det kunde være disse tunge Efteraarsdage, der voldte hende Uro. Hun havde født sine andre Børn om Sommeren og i det tidlige Foraar. Dette hurtigt voksende Vintermørke og Synet af de ustandseligt faldende Blade gjorde hende modløs.

„Jeg har en Overraskelse til dig,“ sagde hun.

„En Overraskelse?“

„Ja, et Brev.“

Med et hemmelighedsfuldt Smil, som Doktoren ikke kunde tyde, trak hun en stor Konvolut frem under Syæsken. Men pludselig betænkte hun sig og lagde den til Side, mens hendes Ansigt igen blev alvorligt.

„Først en anden Ting, Povl! Jeg maa have snakket lidt ordentlig med dig. Ingen veed jo, hvornaar det næste Gang kan lade sig gøre.“

Hun lagde sig tilbage i Stolen og tav en lille Tid.